ATILIM

Kurucusu İ.Bilen — Yıl 11, sayı 4 (124)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 15 Mart 1984

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Roket değil,
iş, ekmek, özgürlük!

TKP Merkez Komitesi Bildirisi

25 MART'TA OYUNU EVREN-ÖZAL İKİLİSİNİ DURDURMAK İÇİN KULLAN

Cunta partilerine oy yok!

Yurttaşlar,

25 Mart yerel seçimleri, sıkıyönetim ve sansür altında, onbinlerce insanın politik nedenlerle cezaevlerinde tutulduğu koşullarda yapılıyor. Yönetimde hiçbir meşruluğu olmayan bir hükümet vardır. 12 Eylül darbecileri yine devletin başındadır. İşçilerin, emekçilerin, ezilen Kürt ulusunun çıkarlarını savunan TKP ve öteki sol güçlerin katılmadığı bir seçim hiç bir zaman halkın gerçek politik eğilimini yansıtamaz.

6 Kasım seçimlerine cuntanın vetosuyla sokulmayan SODEP, RP ve DYP bu seçimlere katılıyorlar. Ama onlar, Özalların, Sunalpların ve Calplerin karşısında eşitsiz durumdadır. Cunta partileri daha şimdiden, üç muhalefet partisinin kapatılması için çağrılar yapıyorlar. Hükümet, Anavatan Partisine oy vermeyen il, ilçe ve köyleri cezalandırma tehditi savuruyor. Televizyon ve radyo, tekelci basın Özal'ın seçim propagandasının aracı olmuştur.

Bütün bunlar, 25 Mart yerel seçimlerinin demokratik olmadığını gösteriyor.

Ülkemiz 12 Eylül 1980 darbesiyle ortaya çıkan ve giderek hızlanan tehlikeli bir gidiş içindedir. Saldırgan ABD emperyalizmiyle yeni gizli anlaşmalar yapılmış, üsler verilmiş, Ortadoğu'da sınırlarımız dışında askersel girişimlerde bulunulmaya başlanmış, sosyalist ülkelerle ilişkilerimizin gelişmesi durdurulmuştur.İçerde demokrasi yok edilmiş, zindanlar yurtseverlerle doldurulmuştur. Emekçiler daha da yoksullaşmış, ülke kapıları emperyalizme daha da açılmıştır.

Ama hükümet önüne koyduğu amaçlara henüz ulaşmamıştır. Şimdi hükümet, yerel seçimlerden sonra bütün bu alanlarda ABD emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin planlarını daha tehlikeli biçimde uygulayacaktır. İşçi ücretlerine, köylü, memur gelirlerine, kamu işletmelerine karşı daha azgın bir saldırıya geçecek, zindanların kapısını daha da perçinlemeye çalışacak, memleketi Amerikan nükleer savaş arabasının peşinde felakete doğru sürükleyecektir.

Evren-Özal ikilisini, gittiği yurt ve halk düşmanı yolda durdurmak, bu tehlikeleri önlemek için önümüzde halâ olanaklar vardır. 25 Mart yerel seçimleri bu açıdan önem taşıyor.

Şimdi hükümetin karşısında, yalnız TKP ve öteki sol güçler değil,SODEP, Refah Partisi ve DYP gibi partiler de yer alıyor. Seçimlere katılan bu partiler, Evren-Özal ikilisinin gidişinden, artan tehlikelerden duydukları kaygıyı açıklıyorlar. Bu partiler, yerel seçimlerden sonra parlamento seçimlerinin yenilenmesini ve Özal hükümetinin düşürülmesini istiyorlar. TKP hem bu kaygıları paylaşıyor, hem de her ne pahasına olursa olsun, Özal hükümetinin düşürülmesi için tüm gücüyle çalışacağını açıklıyor. TKP, bu yolda elde edilecek başarıyı, faşist diktatörlüğe son verme amacıyla bağlıyor.

TKP, bu nedenle, 6 Kasım seçimlerinde ANAP, MDP ve HP'ye oy vermek zorunda kalmış yurttaşları-

Arkası 7. sayfada

Görüyoruz...

Türkiye Komünist Partisi'nin üye ve yandaşlarının yaşamında yeni bir dönem başlıyor. ATILIM, bu sayısıyla 5.Kongre'nin "15 günlük ATILIM" kararını yaşama geçirmeye başladı.

Şimdi ATILIM yazı kurulu, teknik kadroları daha çok ter döküyor, kadrolar ATILIM'a daha sık, daha ayrıntılı haber ve yazı iletmek için didiniyor, dağıtım örgütleri en inanılmaz girişimlerle, 15 günlük dağıtımı güvence altına almak için uğraşıyor. Her okuyucumuz daha etkili eleştiri ve öneriler yapmaya hazırlanıyor.

Partiyi, içten içe,bilinen biçimlerde dile getirilemiyecek, dışardan bakanın kolay kolay kavrayamayacağı bir coşku dalgası sarıyor.

15 günlük ATILIM demek, daha güçlü bir TKP demektir.

ATILIM'da daha keskin, daha net, daha ayrıntılı ifade edilmiş her bir komünist fikir, her bir yeni kişiye daha ulaştırılan bir ATILIM, Amerikan üslerinden sökülmüş bir taş; falakaya direnen yiğitin tabanına bir nasır; işyerinde, mahallede, köyde örgütlenen emekçinin,gencin ,kadının gözünde bir ışık; ilerici, sol güçleri birleştirmeye çalışan komünistin ardında bir kaya olacaktır.

ATILIM'ın yayınının iki kat hızlanması, faşist diktatörlüğün temellerini döven dalgaların birkaç kat hızlanması olacaktır.

Biz bunları şimdiden görüyoruz.

ATILIM'a kargacık-burgacık yazısıyla haber-yazı ileten yoldaş, bunun çok uzaklardaki yazı kurulunun eline geçtiğinde yarattığı ölçüsüz sevinci; masası başında bir sözcüğün üzerinde bile titreyen ATILIM yazarı hayatında bir kez bile yüzünü görmediği dağıtımcının ürpertili soluğunu; karda, fırtınada, polis ağından sıyrılıp geçen dağıtıcı, okuyucunun bi-

Arkası 7. sayfada

Politik af hareketini yükseltelim

Falaka, dipçikle, palaskayla dövme, cinsel organlardan elektrik verme, makata cop ve şişe sokma, tuzlu su içirme, basınçlı suyun altında dakikalarca tutma, demir borulara kollardan bağlayıp dakikalarca havada asılı tutma, falakayla ayak altlarını paramparça ettikten sonra tuzlu betonda yürütme, tırnak sökme, ince boyun derisini yüzme, kurt köpeklerini tutukluların üzerine salma, Mamak'ta kadın tutuklulara yapıldığı gibi, 1 metre 75 santimetre boyunda, 75 santimetre eninde tabutluklarda saatlerce aç, susuz, havasız bırakma ve daha akla, hayale gelmedik nice işkence yöntemleri...

MİT'de, siyasi poliste, diktatörlüğün zindanlarında ardı arası kesilmeyen bu barbarca işkencelere her geçen gün yenileri ekleniyor. Diktatörlüğün zindanlarından, tabutluklardan şimdi cayır cayır yakılan, işkenceyle öldürülen yurtseverlerin tabutları çıkıyor.

Elbette zorbalığın, barbarlığın böylesi, tepkisiz, yanıtsız kalmayacaktır. Onbinlerce tutuklu ailesindeki hoşnutsuzluk ve öfke, gitgide "politik tutuklulara özgürlük, genel af" istemi çevresinde yer yer örgütlenmelere, eylemlere dönüşüyor. Cezaevlerinde can güvenlikleri kalmayan, diktatörlüğün toplu olarak yoketmeye kalkıştığı politik tutuklular iki aydır Diyarbakır'da, Şubat'tan bu yana da Mamak Cezaevinde direniyor. Evlatları diri diri yakılan ana-babalar, Diyarbakır'da, çift sıra polis-jandarma kordonunu yarıp cezaevinin kapısına dayanıyorlar. Cunta cellatlarının boğarak öldürdüğü Kürt yurtseveri Necmettin Büyükkaya'nın eşi cellatların suratına haykırıyor: "Bir Necmettin'i yokettiniz. Ama daha nice Necmettin'ler var".

Diyarbakır'dan, Elâzığ'dan, Van'dan tutuklu aileleri birleşip Ankara'ya gidiyor, Mamak'taki tutuklu yakınlarıyla birlikte cunta Meclisinin, cunta partilerinin kapısına daya-

Arkası 7. sayfada

PARTİ YAŞAMI

TKP ile birlikte

●Elif TOROSLU

"Nerede bir yoldaş varsa, TKP oradadır". Tüm yoldaşlar, yüksek bir sorumluluk duygusuyla bu belgiyi yaşama geçiriyorlar. Yerel örgütlerin toparlanma ve güçlenme dönemine geçişteki eşitsiz gelişmesine, olumsuz etmenlere karşın artık, nerede bir yoldaş varsa, onun varlığının kanıtları da belirginleşmeye başladı. Parti örgütlerinin devrimci girişkenliği, partinin politik etkinliği artıyor. Yeni yeni sempatizan halkaları oluşuyor.

Son zamanlarda MK'ne ulaşan sempatizan mektupları bile, partimiz çevresinde genişleyen bir politik faaliyetin yürüdüğünü ortaya koyuyor: Parti örgütlerinin yanısıra, parti sempatizanlarınca da Mustafa Suphi ve 14 yoldaşımızı anma toplantıları düzenlenmesi, MK bildirilerinin ve Atılım'ın çoğaltılıp dağıtılması, seçimlerle ilgili partinin tutumunun propagandası, TKP programının propagandası, partinin Kürt ulusal sorununa ilişkin görüşlerinin yaygınlaştırılması, okuma gruplarının oluşturulması, radyo yayınlarının çoğaltılması vb... Bu, son derece sevindirici bir gelişmedir.

Lenin, "Ne Yapmalı?" adlı yapıtında, zorbalık rejimleri altında, gizli çalışma görevlerini merkezileştiren, dar, uzmanlaşmış bir örgütün çevresinde geniş sempatizan halkalarının oluşturulmasının önemi üzerinde durmuştur. Bolşeviklerin, kardeş partilerin ve TKP'nin deneyimi, hareketin sürekliliğinin güvencesi olan dar parti ile partiyi korumanın güvencesi olan geniş sempatizan halkalarının birliğinin önemini somutlamıştır. Böyle bir partinin üyeleri siyasi polisle savaşımda ustalaştıkça, ideolojik-politik düzeylerini yükselttikçe, çevrelerinde sempatizan halkaların oluşmasını sağlıyor, bunların sayısını ve çevresini artırmanın olanaklarını yaratıyorlar. Sempatizan halkaları örgütün çevresini sardıkça, dallanıp budaklaştıkça, hem partiyi korumuş oluyorlar, hem de partinin politik etkisinin artmasına somut katkıda bulunuyorlar.

MK'ne ulaşan sempatizan mektuplarında yüksek bir sorumluluğu ortaya koyan iki gösterge dikkati çekiyor. Birincisi, büyük bir sabırla, cesaretle, siyasi polise karşı savaşımda ustalaşma, TKP sıralarında yer alma konusundaki kararlılıktır. Bu yeteneklerin kazanılmasının süreç işi olduğunun kavranması, bunun dile getirilmesidir. İkincisi ise, partinin politik etkinliğini artırmada, TKP'nin güçlendirilmesi için çalışmalarda her sempatizana bir iş düştüğünün bilincidir. Radyodaki "Nerede bir yoldaş varsa, TKP oradadır" programı doğrultusunda faaliyet yürüttüklerini yazan partimizin bu yiğit savaş arkadaşları, nasıl TKP ile birlikte yürüdüklerini, çevrelerinde kimseyi yalnız bırakmadıklarını, kendi çevrelerinde ilerici, yurtsever kişilerden, işçi ve emekçilerden yeni yeni gruplar yarattıklarını aktarıyorlar.

Bu, parti örgütlerinin sorumluluğunu bin kat daha artırıyor. Bir yandan partiyi koruma konusunda alınan önlemleri, disiplini, milim gevşetmemek. Her tür güçlüğü yenmede cesaret ve yaratıcılıkla dolu bir çalışma yürütmek. Öte yandan da komünistin bulunduğu her yerde, bunun kanıtlarının üretilmesi, yani yeni yeni sempatizan halkalarının, barış ve ulusal demokrasi için aktif savaşan insanların yaratılması için çalışmaları titizlikle yürütmek.

Evet, nerede bir komünist varsa TKP oradadır. Ve nerede bir komünist varsa, orada aynı zamanda TKP ile birlikte yürüyen, aktif savaşan bir çevre oluşmalıdır, oluşacaktır. Çünkü yığınlar neredeyse TKP de oradadır.

Enerjik, kararlı ve inatçı bir çalışma

Son dönemde, TKP Batı Avrupa örgütleri bir dizi yığınsal toplantı gerçekleştirdiler. TKP 5. Kongresinin sonuçlarının duyuruldu̇ğu, Atılım'ın 10.kuruluş yıldönümünün kutlandığı, Bilen ve Deniz yoldaşların anıldığı bu toplantılar, Federal Almanya, İsveç, Fransa, İngiltere, Danimarka'da, son olarak da Hollanda'da yapıldı.

Parti politikasının duyurulması ve açıklanması toplantıların ana içeriğini oluşturdu. Kısa bir zaman dilimi içinde örgütlenmelerine ve başlıca parti ağı aracılığıyla duyurulmalarına karşılık, bunlar, yığın örgütlerinin gerçekleştirdiği geniş duyurulu ve önçalışmalı toplantılar düzeyinde, kimi yerlerde bunun da üzerinde yığınsal geçtiler. Bu, 5. Kongreyle birlikte partimizin, Batı Avrupa'daki parti örgütlerimizin artan etkisini ortaya koyuyor.

Toplantılar, yapıldıkları ülkelerdeki komünist partileriyle yakın, sıcak bir işbirliği içinde gerçekleştirildi. Yine, bu ülkelerde örgütleri bulunan çeşitli ülkelerin komünist partileri de enternasyonalist dayanışmaya katıldılar. Partimizin uluslararası komünist hareket içinde artan saygınlığı toplantılara yansıdı.

Toplantıların en önemli bir yanı da, hiç kuşkusuz, öteki Türkiyeli sol güçlerin temsilci ya da mesajlar göndererek dayanışmalarını iletmeleriydi.

Arkası 6. sayfada

İŞÇİ SINIFININ ÇIKARLARI NEREDE İSE BİZ ORADAYIZ

Parti örgütümüz üç yıldır cuntanın baskı ve kovuşturmaları altında İstanbul'da sendikal alandaki çalışmalarını sürdürüyor. Bu süre içinde zengin deneyler edindik, sınandık. İllegal koşullarda sendikal çalışmaları yürütmeyi öğrendik ve öğrenilmesine yardım ettik.

12 Eylül'ün hemen sonrasında işçiler arasında şaşkınlık ve çekingenlik uzun bir süre etkisini sürdürdü. Ama DİSK üyesi işçiler her ne kadar sendikalarına açıkça sahip çıkma olanakları elde edemedilerse de sendikalarıyla ilgili her gelişmeyi yakından izlediler. Bu dönemde işçi sınıfımıza yönelik saldırıların olağanüstü artması, sendikal mücadelenin gerekliliğini işçilerin kafasına kazıdı. Bunun özlemi daha açık duyulmaya başlandı. Sınıf bilinçli işçiler, ilerici işçiler bu süre içinde örgütlü yapılarını bozmadan, cuntanın işçi haklarına yönelik her girişimini sergilediler. İşçiler arasında ajitasyon-propaganda çalışmalarını sürdürdüler. Kimi zaman bildiriler, partimizin yayınları dağıtıldı, kimi zaman, yer yer küçük çapta direnişler örgütlendi.

Bugün çok sınırlı da olsa legal çalışmalar yeniden başladı. Ancak cunta, işçi sınıfımızın devrimci sendikal örgütü olan DİSK üzerindeki yasağı kaldırmadı. Onlar hala dava üzerine dava açıyorlar. Bugünlerde Maden-İş davası da başladı. Varsın onlar yeni yeni davalar aça dursunlar, işçi sınıfımız tutuklu sendikacılarla dayanışmasını daha da artıracak, DİSK'in, Maden-İş'in, 1 Mayıs'ların geleneğini , demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı hareketini yaşatacaktır. Şimdi DİSK üyesi yüzbinlerce işçi Türk-İş kapılarını zorluyor. Onlar demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı ruhunu buralara taşıyor, bu hareketin Türk-İş' içindeki savunucularıyla güçlerini birleştirmeye yöneliyorlar. "Sendikal demokrasi-sendikal birlik", "Hak verilmez , alınır". Bu belgiler Türk-İş içinde daha güçlü duyulmaya başlıyor. DİSK üyelerine kapıları açmak istemeyen Türk-İş başlarının korkusu bundandır.

Önümüzdeki dönemde legal sendikalarda çalışacak sınıf bilinçli herkese kimi uyarılarda bulunmak yerinde olacaktır. Her şeyden önce DİSK'in ana ilkelerinden olan demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı, en geniş işçi yığınlarının sendikal birliğini amaçlar. Bu açıdan, değişik sendikalarda örgütlenecek DİSK'li işçiler, buralarda kendi içlerine kapanık gruplaşmalar oluşturmak yerine, o sendikanın eski-yeni tüm üyeleri ile sıcak

Arkası 6. sayfada

TKP MK POLİTİK BÜROSU'NUN 21 MART NEWROZ BAYRAMI NEDENİYLE KÜRT HALKINA MESAJI

TKP, yüzlerce yıldır baskı altında yaşayan Kürt ulusunun özgürlük isteminin ifadesi olan 21 Mart Newroz bayramında tüm Kürt yurttaşlarımızı en içten dayanışma duygularıyla selamlar.

Türkiye egemen güçleri, Cumhuriyet tarihi boyunca Kürt ulusunun varlığını tanımayı reddettiler, Kürt halkına ana dilini kullanma, ulusal kültürünü geliştirme hakkını tanımadılar. Ulusal, demokratik haklarını savunan Kürt yurtseverleri üzerinde en barbar baskıları uyguladılar. Onlar burjuva milliyetçiliği ile her zaman Kürt ulusal varlığını ortadan kaldırmaya çalıştılar.

12 Eylül 1980'den bu yana Kürt halkı üzerindeki kaba milliyetçi, şoven baskılar daha da arttı. Kürt halkı bu Newroz bayramını çok ağır koşullarda karşılıyor.

Diyarbakır Cezaevinde Kürt ulusal kurtuluş hareketinin yiğit, seçkin evlatları beşer-onar yokediliyor. Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt köylerinde komando birlikleri aralıksız terör estiriyor. Amerikancı, militarist generaller Türk ordusunu şimdi de Irak ve İran'daki Kürtlerin üzerine sürüyorlar.

"Kürtler bölücüdür" yalanlarıyla, Kürt halkı üzerindeki şoven baskılar haklı gösterilmeye çalışılıyor. Türk emekçileri ve demokratları kandırılmak isteniyor.

Evren-Özal ikilisi Doğu Anadolu'ya Amerikan nükleer roketleri yerleştirmek ve Ortadoğu'da kendilerine verilen Amerikan jandarmalığı görevini yerine getirebilmek için,Kürt halkı üzerindeki terörist uygulamalarını daha da artıracaklardır.

TKP Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunuyor. Kürt halkı üzerindeki şoven baskıların sona erdirilmesi için savaşıyor. Türk ve Kürt tüm emekçilerin, yurtseverlerin savaşım birliği için çaba harcıyor. Türkiye Kürdistanı'ndaki TKP örgütleri, Kürt halkının haklı direnişine omuz veriyorlar.

TKP,bu Newroz bayramında tüm Kürt yurttaşlarımızı ulusal demokratik haklarını savunmak için savaşımı güçlendirmeye, Diyarbakır Askeri Cezaevinde direnen Kürt yurtseverleri ve komünistlerle daha etkili dayanışmaya çağırıyor.

TKP Türk demokrat ve yurtseverlerini Kürtler üzerindeki çağdışı baskılara karşı çıkmaya, gerici, şoven güçlerin oyununa gelmemeye çağırıyor.

21 Mart Newroz bayramı Kürt halkının birlik, dayanışma, savaşım günü, Türk ve Kürt emekçilerin, yurtseverlerin kardeşlik ve ortak savaşım günü olsun.

14 Mart 1984

TKP MK
Politik Bürosu

SENDİKAL BİRLİK, AMA NASIL?

●Mehmet YAVUZ

Atılım'ın 1 Mart günlü sayısında, YHK'nun 1984 zammını, Türk-İş'in önerisini reddederek % 25 artı 2000 olarak dayatması üzerine "Asıl şimdi % 43 için" demiştik. Türk-İş yönetiminin % 43'de direnme demagojisinin sonucunu işçi sınıfı gördü. Türk-İş Genel Başkanı Yılmaz direnmeden, "yapılacak bir şeyin olmadığını" ilan etti. Ama Türk-İş yönetimi, % 43 için direnmeyi öneren işçileri, sendikacıları frenlemede de büyük zorluklar çekti. O nedenle Türk-İş tepe yönetimi şimdi asgari ücretler konusunda kesin bir rakam öne sürmekten ateşe değmiş gibi korkuyor. Ş.Yılmaz "şimdiden rakam söylemek sakıncalı" diyor.

Şimdi asgari ücretler konusundaki bu suskunluk, bu çekingenlik neyi gösteriyor? Türk-İş başları kendi seslerinden ürküyorlar. Çünkü şimdi ağızdan çıkan her söz büyük önem taşıyor. Sendikal yaşamda yavaş da olsa bir canlanma söz konusudur. İşçi sınıfı için için kaynamaktadır. Bunu çok iyi bilen Türk-İş Genel Başkanı Yılmaz, burjuva ağzıyla aklınca patronları korkutmaya çalışıyor: "Hepimiz aynı geminin içindeyiz. Su alırsa bizi kim kurtarır?" Bu sözlerle Yılmaz, patronlardan ve hükümetten biraz daha fazla zam dilenmekte, işçi sınıfından gelebilecek güçlü bir direnişe karşı kapitalist düzenin sahiplerini uyarmaktadır.

Koşullar düne göre değişmiştir. Şimdi Türk-İş yönetimi, İzmir'de düzenlediği toplantıda 5 bin işçiyi biraraya getirmek zorunda kalıyor. Bu yığınsal toplantılara işçi sınıfının istemleri ister istemez yansıyor. Örneğin; başta DİSK ve Türk-İş üyesi işçilerin sendikal birlik yolundaki istemi öylesine etkilidir ki, DİSK'li işçiler bu işi tabandan kotarmak için savaşmaya öylesine kararlıdırlar ki, sendikal hareketin geçmişte bölünmesinden sorumlu olanlar bu yığınsal toplantılarda sendikal birlik istemini dile getirmek zorunda kalıyorlar. Türk-İş Genel Başkanı Yılmaz'a İzmir'de "hiçbir ayırım yapmadan bütün çalışanların bir çatı altında toplanması zamanı geldiğini, sendikaların güçlü olması halinde en kötü yasaların bile uygulanamıyacağını" söyleten güç işçi sınıfıdır.

Türk-İş tepe yönetimi sendikaların üzerindeki yasaklara karşı çıkmadıkça, onların ağızlarındaki sendikal birlik boş bir laftan ibaret kalacaktır. İşçiler onlara şunları sormalıdır: Onbinlerce DİSK üyesi işçi Türk-İş'in kapılarına dayanmışken, siz birlikten sözediyorsunuz, ama eğer DİSK üyesi işçilere ayırım gözetmeksizin sendikaların kapılarını açmazsanız, hangi sendikadan ve politik görüşten olursa olsun tüm işçilere eşit sendikal haklar sağlamazsanız, cunta yasalarının getirdiği engeller ne olursa olsun, bunları tanımaksızın, bu yasalara rağmen sendikal demokrasiyi eksiksiz uygulamazsanız, bu sözlerinizin ne anlamı vardır? Siz yalnızca sınıf uzlaşmacısı sendikal anlayışa yaşama hakkı tanıyan yasalara karşı çıkmadıkça, DİSK'in açılmasını, idam istemiyle yargılanan DİSK yöneticilerinin serbest bırakılmasını savunmadıkça, bu iki konfederasyonun özgürce birleşmesinden yana olduğunuzu açıklamadıkça,sendikal birliği nasıl savunabilirsiniz? Sendikal hareketin bölünmesinin her zaman sorumlusu olmuş bu kişilerin, sendikal birlikten sözettikleri sırada, asıl şimdi bilinçli işçiler öne atılmalı ve şu belgiyi haykırmalıdır: "Sendikal birlik,ama, sendikaların üzerindeki her türlü antidemokratik yasakları kırarak özgürce birlik!"

DUYURU

Atılım'a ve öteki parti yayınlarına gönderilecek tüm haber ve yazılar yalnızca aşağıdaki adrese postalanmalıdır.Öteki Batı Avrupa ülkelerindeki adreslere bundan böyle mektup gönderilmemelidir. Mektuplarda gerçek isim, adres kullanılmamalı, gizli kalması gereken, yayınlanması sakıncalı tek bir kelime bile yazılmamalıdır.

Yazışma adresimiz:
BOX 16 367
S 103 27
Stockholm-İSVEÇ

Nükleer çılgınlık yolunda mı, aklın yolunda mı davranmak gerek?

● B. GÜNER

NATO'nun Nükleer Planlama Komitesi toplantısı 2-4 Nisan 1984'de İzmir'de yapılacak. Bu, Türkiye'de yapılan ikinci önemli NATO toplantısıdır. 25-26 Haziran 1980'deki NATO Konseyi toplantısı Ankara'da yapılmıştı. O günlerde Türkiye'de olup bitenleri kısaca anımsayalım:

İstanbul'da ABD konsolosluğuna, Laleli'ye, Cağaloğlu'na ve Vezneciler'e üzerinde "NATO cellatları, defolun!" yazılı pankartlar asılmıştı. Samatya, Yenikapı, Kumkapı, Fatih ve daha birçok semtte duvarlara benzer yazılar yazıldı. Toplu taşıtlarda protesto gösterileri oldu. Samsun'da "Birlik Dayanışma", TİP ve TSİP ortak bir gösteri düzenlediler. İzmir'de 15 meslek örgütü ortak bildiri yayınladı. Kırıkkale'de bildiriler dağıtıldı. Eskişehir'de İKD, DKD ve TİP Kadınlar Kolu, ortak bir çıkışla NATO'yu protesto etti. Ankara'da, toplantı nedeniyle dışardan ek tümen getirilmesine, olağanüstü "güvenlik" önlemleri alınmasına karşın, Ulus, Kızılay, Nokta, Demirtepe, Maltepe, Anıttepe, Beytepe'de gösteriler oldu. Yenişehir Pazarında bildiriler dağıtıldı. Barış Derneği, DİSK, Köy-Koop, CHP'li, MSP'li ve kimi bağımsız milletvekilleri NATO toplantısının Ankara'da yapılmasına karşı çıktı. NATO'nun gerginlik politikasının Türkiye halkı ve bölge halkları açısından taşıdığı tehlikelerin altı çizildi.

Üç ay sonra 12 Eylül devirmesi oldu. Türkiye, adım adım Amerikan savaş planlarına çekildi. Şimdi NATO başları yine Türkiye'ye geliyor ve Türkiye'deki Amerikan üslerine yeni Amerikan roketlerinin konumlandırılması söz konusudur.

TKP, Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketleri yerleştirilir yerleştirilmez, NATO'nun Türkiye'ye de bunlardan koymayı gündeme getireceğini halkımıza daha 1982 Şubatında açıkladı. Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketleri, Kasım 1983'de yerleştirilmeye başlandı. 19 Aralık 1983 günlü Günaydın gazetesi, "ABD Türkiye'ye Cruise füzeleri yerleştirmek istiyor" manşetiyle, partimizin çok önceden dikkat çektiği tehlikenin kapıya dayandığını haber veriyordu. 20 Aralık 1983 günlü Sovyet Krasnaya Zvezda gazetesi, pazarlığın döndüğü konuyu açıklıyordu: ABD Türkiye'nin Kıbrıs politikasını destekleyecek, Türkiye hükümeti de roketlerin yerleştirilmesine izin verecek. 16 Şubat 1984 günlü Cumhuriyet, İngiliz Foreign Report dergisinin, ABD'nin ülkemizdeki Amerikan üslerinde bulunan "Honest John" füzelerinin yeni Amerikan roketleriyle değiştirileceğini, hükümetin buna izin verdiğini açıkladığını yazıyordu. İşte, NATO Nükleer Planlama Grubu, bu ortamda İzmir'de toplanıyor.

1980'de yapılan NATO toplantısına karşı çıkan güçlerin üzerinde bugün yoğun baskılar vardır. Yüzbinin üzerinde insan, işkenceden geçti, binlercesi ağır hapis cezalarına çarptırıldı, kovuşturuluyor, idam cezası istemiyle yargılanıyor. Ama, NATO'nun, ABD'nin saldırgan politikasının Türkiye ve dünya halkları açısından ne anlama geldiği gerçeğini hiçbir baskı ve zorbalık örtbas edemedi. Şimdi çok daha geniş güçler yeni bir dünya savaşı hazırlığı içinde olanların elini kolunu bağlamak gerektiğini görüyor. Mart başında Örsan Öymen, Milliyet'de: "...ateşle oynamak isteyenlere göz yummamak, salt barışseverliğin değil, yurtseverliğin de gereğidir" diye yazdı. İzmir'de daha şimdiden TKP imzalı bildiriler dağıtılıyor.

Açıktır ki,ülkemizde, şimdi yeniden "Sovyet tehditi" yalanları kızıştırılacaktır. ABD, F. Almanya savunma bakanları, 1980'de halkımızın "nazi köpeği Luns" diye lanetlediği NATO Genel Sekreteri, antisovyetik demeçler verecektir. Nükleer roketlerin Türkiye'ye yerleştirilmesi "zorunlu" ve "barışa bir katkı" olarak gösterilmeye çalışılacaktır. Hatta "Honest John" füzelerinin yerlerine yeni roketlerin yerleştirilmesi bile "indirim" gibi gösterilmeye çalışılacaktır. Nükleer çılgınlığı planlayanların, "ilk nükleer vuruşu" her ne pahasına olursa olsun yapma heveslilerinin davranış normu, işte budur. Bu tutumun ateşli savunucularından olan ABD Savunma Bakanı Yardımcısı Perle için, A. Dilipak 23 Şubat günlü Milli Gazete'de çıkan yazısında aynen şunları yazmıştır: "Adam Avrupa'dan demode olduğu için kendilerine yük olan 1400 adet nükleer silahı söküyor, onların yerine yenisini, daha etkilisini, daha büyüğünü yerleştiriyor, sonra da utanmadan, NATO'ya ait silahlardan indirim yapıldığını söylüyor".

ABD ve NATO nükleer silahlanmavı

Arkası 6. sayfada

Bedelli soyguna hayır!

● M. YILDIZ

Federal Almanya'da, askerlik çağındaki gençlerimizin "20 bin Mark çok, iş güvencemiz yok" belgisiyle başlattığı eylemler, bugün Türkiyeli işçilerin bulunduğu tüm Batı Avrupa ülkelerinde yaygınlaşıyor. Eylül-Ekim aylarında birkaç kentte 50-60 gencin katıldığı toplantılarla başlayan bu kampanya, şimdi hem nicel, hem de nitel bakımdan yeni bir aşamaya girmiş bulunuyor.

Toplantılara katılanların sayısı artık 600'lere, 700'lere varıyor. Örneğin Gelsenkirchen kentinde 25 Şubat'ta yapılan toplantıya Kuzey Ren Westfalya eyaletinin 17 kentinden 600'ün üzerinde, 3 Mart' ta Frankfurt'taki toplantıya da yaklaşık 800 Türkiyeli genç katıldı. Her iki toplantı sonunda "askerlik bedelinin yurt dışındaki gençler için bir soygun olmaktan çıkarılması ve bedelin 5 bin Mark'a indirilmesi için savaşım" kararı alındı. Askere gidecek gençlerin çalışma ve oturma haklarını güvence altına alacak hükümetlerarası anlaşmaların bağlanması istendi. Bedel olarak alınan dövizlerin silahlanmada değil, yurtta yeni işyerleri açılması için kullanılması istemi yükseltildi. Yurt dışındaki tüm gençlerimizin bu istemler etrafında örgütlü savaşımının zorunluluğu vurgulandı. Ayrıca T. Özal'a telgraflar çekilerek "bedelli" soygun protesto edildi.

Özal, Meclis kürsüsünden "bedelin düşürülmesini inceliyoruz" demek zorunda kaldı. Tercüman gazetesi Özal'ın bu sözlerini manşete alarak tam bir hokkabaz pişkinliğiyle "bedelli askerlik konusunun en yüksek seviyede ele alınmasından gençlerimizle beraber biz de büyük bir mutluluk duyuyoruz" diye yazdı. (Tercüman, 1 Mart 1984, Batı Avrupa baskısı).

Oysa daha dün Tercüman ve Hürriyet gazetelerinin muhabirleri Federal Almanya'da kent kent dolaşarak gençlerimizi haklı istemlerinden vazgeçirmeye çabalıyorlardı. Örneğin Münih'te BMW fabrikasında çalışan askerlik çağındaki gençlerimizin toplantısını "izleyen", Tercüman muhabiri İrfan Sezer ile Hürriyet muhabiri Mustafa Fındık, "umudunuzu kırmak istemiyoruz ama bundan birşey çıkmaz. Boşuna uğraşıyorsunuz. Toplantıyla, gösteriyle askerlik bedeli düşmez. Çünkü o bir yasadır" diyerek gençleri kandırmaya çalışıyorlardı.

Özal'a "bedelin düşürülmesini inceliyoruz" dedirten elbette Tercüman ve benzeri boyalı gazeteler değildir. "Bedelli" soyguna karşı yurtdışındaki gençlerimizin güçlü eylemi olmasaydı, ana-babalar, işçilerimizin demokratik yığın örgütleri bu kampanyaya omuz vermeseydi, sendikalar demokratik kuruluşlar gençlerimize destek olmasıydı Özal "bedel" sözcüğünü ağzına bile almazdı.

Yurt dışındaki gençlerimiz "bedelli" soyguna karşı eylemlerde oldukça zengin deneyimler elde ettiler. Örgütlü eylemin, dayanışmanın gücünü somut olarak gördüler. En önemlisi, savaşılırsa kazanılabileceğini, birlikten kuvvet doğduğunu gördüler. Şimdi, savaşalım ve askerlik bedelinin 5 bin Mark'a indirilmesi sonucunu elde etmek için kararlı adımlar atalım. TKP, yurt dışındaki gençlerimizin bu savaşımını var gücüyle destekliyor.

Askersel harcamaları azalt, kalkınmada kullan!

●Ahmet ALAN

5 Mart 1984 günü, Varşova Antlaşması Örgütü (VAÖ) üyesi ülkeler, tüm NATO devletlerine askersel harcamaların dondurulması ve azaltılması için görüşmeler önerdi. Öneriye baktığımızda, VAÖ'nün Prag Deklarasyonu'nu ve Moskova Açıklaması'na ek olarak şunları görüyoruz: 1) VAÖ ve NATO devletlerinin askersel bütçelerinde bir kerelik olmak üzere küçük, sembolik bir indirim yapılsın ve ardında bütçeler, örneğin, 3 yıl için dondurulsun. 2)VAÖ ve NATO üyesi nükleer silah sahibi devletler askersel bütçelerinde, birlikte saptayacakları bir miktarda, aynı anda azaltmaya gitsin. 3) VAÖ ve NATO devletlerinin tümünün askersel bütçelerinde azaltma yapılsın. 4) Askersel bütçeler için, varolan düzeyin altında olacak bir üst tavan karşılıklı olarak saptansın.

Resmen Ankara'ya da iletilen öneride, ek olarak, bu azaltmayla elde edilen fonların, gelişmekte olan ülkeler de içinde, sosyal ve ekonomik kalkınma için kullanılabileceği belirtiliyor.

İlk bakışta Ankara'dakilerin bu öneriye kaplan gibi atıldıkları düşünülebilir. Öyle ya, para, kaynak bulmak için her yola başvurmaya hazır olanların; köprü, KİT eline ne geçerse piyasaya sürenlerin bu öneriyi havada kapmaları gerekmez mi? Ama öyle olmuyor. Hesap kitap uzmanları "askersel harcamaları azalt, kalkınmada kullan" gibi basit bir işlem karşısında tüm ilimlerini unutuyorlar. Sosyal ve ekonomik kalkınma gibi bir hedefleri olmadığını açığa vuruveriyorlar.

VAÖ üyesi ülkelerin bu gerçekçi önerisi karşısında Ankara kapı-duvar, ses vermiyor. Varolan bu somut öneriyi görmezlikten geliyor da, olmayan "sovyet tehditi"ne karşı ABD ve NATO'nun emrinde daha da silahlanıyor. İşçilere, üreticilere verilecek üç kuruş zam üzerinde tonlarca söz edilirken, hükümet silah komisyoncularıyla iç içe, bir çırpıda yüz milyonlarca dolarlık silah anlaşmaları bağlıyor.

Silah sipariş listelerinden basına yansıyan ufak bir bölümü bile bunu ortaya koymaya yetiyor: ABD'den F-16 uçakları ve TOW roketleri, İngiltere'den Rapier roketleri, Vickers tankları, Federal Almanya'dan Milan roketleri, Leopard tankları, İtalya'dan G-222 askeri nakliye uçakları, Kanada'dan Dash-5 askeri nakliye uçakları alınıyor.(Günaydın, 6 Mart 1984)

834 bin asker besleyen, bütçesinin yüzde 34'ünü "Milli Savunma Bakanlığı"na ayıran Türkiye, bu oranın yarısına yaklaşan ve borç hanesine yazılan sözde Amerikan yardımlarıyla birlikte aslında askersel faaliyet için yılda toplam 1 trilyon Türk Lirası harcıyor. Öteki bakanlıkların bütçesinden yapılan askersel amaçlı inşaat, eğitim, haberleşme,yakıt vb. harcamaları, İçişleri Bakanlığı'nın bütçesinden Jandarma Kuvvetlerine ayrılan paralar, Genel Kurmay ve MİT'in örtülü ödenekleri, NATO kuvvetlerinin altyapı harcamaları da işin cabası.

Bütün bunlar ortadayken, bu harcamalarla ülkeye 30-40 yıl altından kalkamayacağı borçlar yüklenirken, NATO Başkomutanı Amerikalı General Rogers bunu bile yeterli görmüyor. VAÖ azaltma önerirken, o, kalkıyor NATO üyesi ülkelerin askersel bütçelerinde, daha önce belirledikleri yüzde 3'ten de fazla yeni bir artışa gidilmesini istiyor.

Halkın ekmeğini küçülten bu harcamalara ilişkin aritmetik işin bir yanıdır. İşin öteki yanı da, silahlanma ile birlikte politik, ekonomik, toplumsal tüm alanların artan militarizasyonudur. Silahlanma harcamaları ne kadar artarsa, ordunun gerici, Amerikancı yönde politik yaşama karışması o oranda artıyor. Kaba milliyetçi, şovenist çığlıklarla toplumun duyarlılığı köreltiliyor. Yine daha dün Ege'de Yunanistan ile Türkiye arasında estirilen fırtınada, ABD askersel "yardımını" paylaşma kavgasının rolü görmezden gelinebilir mi ?

VAÖ ülkelerinin önerileri karşısında susan, kulağı Washington'da olan yalnız hükümet değildir. Ya burjuva muhalefet partileri? Onlar da ülkemizin geleceği açısından bu kadar büyük önem taşıyan, böylesine ciddi bir sorunda tutum belirtmekten özenle kaçınıyorlar. Böylece halkın bu konuda bilgisiz bırakılması suçuna ortak oluyorlar.

VAÖ ülkelerinin önerileri, dünya barışı ile birlikte, Türkiye halkının çıkarlarını gözetiyor. Komünistler bu gerçeği göstermek ve yaratılan sessizlik çemberini kırmak için ellerinden geleni yapacaklardır. TKP tüm halkımızı, yurtsever güçleri VAÖ ve NATO üyelerinin bir araya gelerek silahlanma harcamalarını azaltma yönünde karar almaları istemini desteklemeye, bu konuda seslerini yükseltmeye çağırıyor. "Roket değil, iş, ekmek, özgürlük!"

Ölüm tüccarları

●Mehmet ERGÜL

Emperyalistler için silah üretimi ve ticareti, katmerli kârlar getiren bir iştir. Örneğin, Birleşik Amerika'da silah üreten en büyük sekiz tekelin kâr oranı, bir önceki yıla göre %23 arttı. Buna karşılık silah dışı işlerle uğraşan büyük tekellerin kâr oranı, aynı dönemde %24'lük bir düşüş gösterdi. Son on yılda Lockheed firmasının ürettiği silahların, savaş uçaklarının fiyatları 38 kat, General Dynamics'in 17 kat, Northrop'un 16 kat arttı. (New Times, Haziran 1983)

Emperyalistler böylesine kârlı bir işte, "kaz gelen yerden tavuk esirgemezler." Bu amaçla, başbakanlardan bakanlara, ordu başlarından bellibaşlı gazete patronlarına varıncaya dek, komisyon adı altında milyonlarca dolar rüşvet dağıtmaktan geri kalmazlar.

Şimdi Milliyetçi Demokrasi Partisi'nden Niğde Milletvekili olan emekli orgeneral Emin Alpkaya, Amerikan Lockheed şirketinden 1975 yılında 30 bin dolar rüşvet almıştır. Alpkaya, o zaman Hava Kuvvetleri Komutanıydı. Yine Lockheed uçak tekelinden rüşvet alan emekli hava korgenerali Abdullah Tenekeci, bugün Özal hükümetinde Devlet Bakanıdır.

Lockheed adına bu rüşveti dağıtan Altay şirketi sahibi Nezih Dural, Genel Kurmay'daki brifinglerden eksik olmaz. Lockheed rüşvet olayı davasında Dural'ın avukatlığını eski Adalet Bakanlarından Sahir Kurutluoğlu üstlenmiştir.(Cumhuriyet,1Mayıs 1981) Kurutluoğlu, aynı zamanda, "babalar" diye bilinen silah kaçakçılarının, yerli Mafya şeflerinin de avukatıdır. Nezih Dural, Başbakan Yardımcılığı sırasında Özal'la birlikte aynı uçakta resmi dış gezilere katılmıştır. (Cumhuriyet, 23 Mart 1981) Aynı Dural, daha sonra Anavatan Partisi'nin kuruluş hazırlıklarında aktif görev almıştır. (Tercüman, 10 Kasım 1982)

Günümüzün Zaharof'u uluslararası silah kaçakçısı Suudi Arabistanlı Adnan Kaşıkçı, Lockheed ve Northrop'un temsilcisidir. Kaşıkçı'nın Türkiye temsilcisi ise Adil Özkaptan'dır. Her ikisi de, Genel Kurmay İkinci Başkanlığı sırasında Org. Necdet Öztorun'un özel konuğu olmuşlardır. Amerikan Merkezi İstihbarat Örgütü CİA'nin Türkiye eski "istasyon şefi" Paul Henze, Northrop'un danışmanıdır. (Cumhuriyet, 16 Ekim 1982) Northrop'un Türkiye temsilcisi ise emekli hava korgenerali Ercüment Gökaydın'dır. Gazeteci Metin Toker de Northrop uçaklarının tanıtılması işini üstlenmiştir.

Mirage uçaklarını yapan Fransız Dassault firmasının Türkiye temsilciliğini ise yakın zamanlara kadar eski Milli Birlik Komitesi üyesi Orhan Kabibay ile emekli hava korgeneral Sulhi Kaner yapmaktaydılar. (Cumhuriyet, 11 Aralık 1980)

Emekli Büyükelçi Nuri Eren'in, atom tesisleri, askeri hava alanları yapan Amerikan Bechtel tekeliyle yakın ilişkileri vardır. (Günaydın, 15 Mayıs 1983)

İncirlik üssüne yeni aktarılan Amerikan subay ve erleri için, ESKA İnşaat Şirketi geçen yıl tam bin

Arkası 6. sayfada

İŞÇİ SINIFI...

Başı 2. sayfada

ilişkiler kurmasını çok iyi bilmelidirler. DİSK'in savaş deneyimini aktarmanın ön koşulu budur. Bu elbette kolay değildir. Örneğin DİSK üyesi bir işçi şöyle anlatıyor: "Ben yeni üye olduğum sendikanın binasında kiminle konuşsam hemen yanı başımızda bir organizatör, ya da bir yönetici dikiliyor. Konuştuklarımıza kulak kesiliyor. Ya da bizimle konuşanlar göz altında tutuluyor."

Buradan şu sonuçları çıkarabiliriz: En başta her komünist, her sınıf bilinçli işçi kendi konumunu sağlamlaştırmalı, çalışma yürüttüğü sendikada olsun, işyerinde olsun işçilerin güvenini kazanmalıdır. Ve şu unutulmamalı; sınıf düşmanları bizi işçilerden, sınıf kardeşlerimizden yalıtlamak için hiçbir zaman boş durmayacaktır. Böylesi durumlarda ne sekterliğe kapılıp "bizlerde DİSK' li işçiler olarak sendika içinde ayrı gruplaşırız" gibi kendi elimizle kendimizi yalıtlamalıyız, ne de teslimiyetçi bir çizgiye düşmeliyiz. İşçi sınıfının çıkarları nerede ise, biz oradayız.

Komünistler bilirler ki, "Fabrikalar kalemizdir" belgisi temel belgimizdir. Bu açıdan sendikalarda çalışma daha da önemli bir yer tutuyor. Geçmişte yapılan kimi yanlışlara düşmemek için çok dikkatli olmalıyız.Bu nedenle şu noktaları tekrar hatırlatmakta yarar vardır:

- Sendikalar işçilerin ekonomik örgütleridir. Buralarda her politik görüşten insan olması doğaldır. Komünistler kendi politik görüşlerini koşullara uygun biçimde savunurken, böylesi insanlarla yan yana yaşamasını da öğrenmelidir.Onlar gericiliğin militanı olmayan herkesle işbirliği yapmasını başarmalıdır. Bunun yolu öncelikle tüm işçi sınıfımızın ekonomik, demokratik hakları için savaşımın en kararlı savunucusu olmaktır.

-Sendikaların nicel ve nitel olarak güçlenmesi, genel demokrasi savaşımını da güçlendirecektir.

-Sendika yönetimlerini ne pahasına olursa olsun ele geçirelim anlayışına düşülmemelidir. Dürüst, namuslu, işçi sınıfının çıkarlarını savunan işçilerin yönetime getirilmesi desteklenmelidir. Dikkatlerimizi, tabanda işçilerin güvenini ve saygısını kazanmaya, onları savaşımda birleştirmeye, onların çıkarlarını en etkili ifade etmeye yöneltmeliyiz. Ancak böylesi bir çalışma ile yeni komünist sendika liderleri çıkacaktır.

-Sendikal birliğin sağlanması, sendikal özgürlüklerin yeniden kazanılması uğruna savaşımdan hiç bir zaman geri durmamalıyız.

Bu doğrultuda çabalarımızı artırdıkça, sendikaların işbirlikçi oligarşiye karşı, faşist rejime karşı etkili bir savaşıma yönelmelerine yardımcı olabiliriz.

İ. Y. –İSTANBUL

NÜKLEER ÇILGINLIK YOLUNDA...

Başı 4. sayfada

hızlandırırken, Sovyetler Birliği yeni barışçı girişimlerde bulunuyor. SBKP MK Genel Sekreteri Konstantin Çernenko, 13 Şubat 1984'de yaptığı konuşmada nükleer silahlara sahip tüm ülkelere şu ilkelere uygun davranmayı önerdi:

- Nükleer savaşın önlenmesini dış politikanın amacı yapmak. Nükleer çatışma tehditinin ortaya çıkacağı durumlara izin vermemek. Böylesi bir tehlike ortaya çıktığında, derhal görüşmelere başvurmak.
- Sınırlı ya da topyekün, her türlü nükleer savaş propagandasından vazgeçmek.
- Nükleer silaha ilkönce başvurmama yükümlülüğünü üstlenmek.
- Nükleer silahlara sahip olmayan ülkelere karşı bu tür silahlar kullanmamak. Atomsuz bölgelerin statüsünü tanımak. Dünyanın çeşitli bölgelerinde böylesi bölgelerin oluşturulmasını teşvik etmek.
- Nükleer silahların yaygınlaştırılmasını durdurmak. Hiç kimseye bu türden silahları ya da bunlar üzerindeki kontrolü vermemek, başka ülkelerin topraklarına bu silahları yerleştirmemek, nükleer silahlanmayı uzaya taşımamak.
- Eşit güvenlik ilkesi temelinde adım adım nükleer silahların azaltılması ve yokedilmesi için çalışmak.

Çernenko yoldaş, SSCB'nin bu ilkelere göre davrandığını, bu ilkeler temelinde öteki nükleer güçlerle her türlü görüşmeye, anlaşmaya hazır olduğunu da açıkladı. Böylesi normların benimsenmesinin, yalnızca nükleer silaha sahip ülkelerin halklarının değil, tüm dünya halklarının çıkarına olduğunu söyledi. Açıktır ki, bu normların egemen olması Türkiye halkının da çıkarınadır. O nedenle TKP, Türkiye'ye nükleer silah konmasına karşı çıkan tüm güçleri İzmir' deki NATO nükleer planlama komitesi toplantısı öncesinde böylesi davranış normlarının ve aklın yolunun egemen olması için sesini yükseltmeye çağırıyor.

ÖLÜM TÜCCARLARI

Başı 5. sayfada

yeni konut yapmıştır. Bu şirketin sahipleri Selim Edes ile Kemal Ayyıldız adlı kişilerdir. (Milliyet, 14 Mayıs 1983)

Ordudaki araçların dizel motorlarını yenileme işi, ki bu motorların sayısı 22 bini buluyor, British Motor Corporation'ın İzmir şubesine verilmiştir. Bu şirketin Türkiye sorumlusu Ziya Özkan'dır. (Milliyet, 9 Mayıs 1982)

Dünya Siyonistler Kongresi'nde Türkiye Siyonistlerini temsil eden Profilo patronu Jak Kamhi, Amerikan Hughes grubuyla birlikte orduya helikopter yapımına başlamıştır. (Financial Times, 22 Aralık 1980)

Orduya askeri elektronik malzeme sağlayan Hava Elektronik Sanayi HAVELSAN ile TESTAŞ'ın %38 payı, Aydın Corporation'a aittir. Bu şirketin sahibi 27 yıl önce Amerika'ya yerleşen ve Amerikan vatandaşlığına geçen Ayhan Hekimoğlu' dur. (Milliyet, 6 Nisan 1982)

Elbette elli küsur yıldır Amerikan General Motors şirketinin, General Electric'in Türkiye acentalığını yapan Vehbi Koç'un bu şirketlerin mallarını orduya sattığını, askeri ihalelerden milyarlar vurduğunu eklemeye gerek yok bile... Hacı Ömer Ağa'nın oğlu Sakıp Sabancı da, eski Genel Kurmay Başkanı Semih Sancar'a, emekli orgeneral Suat Aktulga'ya, 12 Mart'ın başbakanlarından Naim Talu'ya herhalde holdinginde birer yağlı kuyruğu boş yere vermiyor. Açıktır ki, tüm bu sayılanlar buzdağının yalnızca görünen parçasıdır.

Yazımızın başında "ölüm tüccarları" dedik... Sözümüz elbette cenaze levazımatçılarına değil, silah ticaretinden milyarlar vuranlaradır. Tırmanan militarizm, tepeden tırnağa silahlanma, halka yalnız ölüm, kan ve gözyaşı getirmekle kalmıyor. Süngü yalnız özgürlükleri kökünden budamakla kalmıyor. Halkın ekmeğini de un ufak ediyor.

ENERJİK, KARARLI ve İNATÇI...

Başı 2. sayfada

Toplantılar TKP ile soldaki bağlaşıkları, dostları arasında artan ölçüde sıcak bağlar kurulduğunu ortaya koydu.

TKP MK 1. Plenumu bu toplantıları ele alarak değerlendirdi. Yapılanlara büyük değer biçti ve başarılı örgütleri kutladı. Plenumda okuduğu raporda TKP MK Genel Sekreteri Kutlu yoldaşın dikkat çektiği bir başka önemli nokta da, bu toplantıların,parti örgütlerimizin politik etkinliklerini artırmak için gözlerini çevirmesi gereken geniş potansiyelleri açığa çıkarmış, göstermiş olmasıdır. Batı Avrupa parti örgütleri, 5. Kongrenin yarattığı coşkuyu, onun ruhuna uygun olarak, somut işe dökerek dile getiriyorlar. Geniş yığınları kucaklayacak somut, canlı sorunları daha iyi yakalıyorlar. Şimdi partimizin güçlenen ideolojik, politik ve örgütsel birliğine dayanarak ve temelini 5. Kongre belgelerinden alan Marksist-Leninist politikasının ışığında bu potansiyeli değerlendirmenin, genişletmenin yoluna koyuluyorlar. Aynı yurtiçi parti örgütleri gibi, çok daha planlı, düzenli ve merkezi yönlendirme altında enerjik, kararlı ve inatçı bir çalışma ile 5. Kongrenin Batı Avrupa örgütleri için öne koyduğu görevlerin peşindeler.

CUNTA PARTİLERİNE

Başı 1. sayfada

mızı, şimdi bu partilere oy vermemeye, oylarını üç muhalefet partisinden birine vermeye çağırıyor.

Seçimlere katılan muhalefet partileri, hükümet karşısında temel konularda ya susuyor, ya da açık-seçik çözüm yolları göstermeden yalnızca muhalefet etmekle yetiniyorlar. Halka yaklaşan felaketi bütün boyutlarıyla duyurmuyor, onu aktif eyleme çağırmıyorlar. 6 Kasım'da geçersiz oy kullanan 1 milyon emekçi ve aydınla birlikte yürüyen TKP, yerel seçimlerde hükümete karşı çıkanlar arasından, aşağıdaki talepleri savunan partili ya da bağımsız adayları destekleyecektir.

- Sınırsız genel af çıkarılması,
- Türkiye'nin Amerikan üslerinden, nükleer ve kimyasal silahlardan arındırılması,
- Ulusal ekonominin emperyalizme karşı savunulması, IMF ile imzalanan anlaşmanın yırtılması, kamu işletmelerinin korunması, emekçilerin kemerlerinin sıkılması yerine, yerli ve yabancı tekellerin sınırlanması,
- Sendikal hakların eksiksiz sağlanması, DİSK'e konan yasağın kaldırılması, %43 ücret zammı, 40 saatlik iş haftası,

TKP, işçileri, emekçileri ve aydınları, muhalefet partilerine bu talepler yönünde baskıda bulunmaya ve halkın taleplerini savunanları desteklemeye çağırıyor.

TKP, halkımızı, tüm demokrasi güçlerini Evren-Özal ikilisinin, yerel seçimlerde yenilgiye uğradıkları durumda, saldırganlıklarını daha da artırmayı deneyecekleri konusunda uyarıyor. Bu saldırılar ancak, hangi partinin ve görüşün yandaşı olurlarsa olsunlar işçilerin, köylülerin, aydınların, demokrasi isteyen tüm yurttaşların daha bugünden işyerlerinde, mahallelerde, köylerde birleşmeleriyle, oylarını bu bilinçle kullanmalarıyla ve oylarını korumaya kararlı olmalarıyla geri püskürtülebilir. Halkın birleşik gücü karşısında kimse duramaz.

Yurttaş,

25 Mart'ta ANAP'a, öteki cunta partilerine oy verme!

Antifaşist, barış ve demokrasi yanlısı adayları destekle!

Birleş, örgütlen, diktatörlüğe karşı diren!

13 Mart 1984 TKP MK

POLİTİK AF...

Başı 1. sayfada

nıyor. Mamak'taki tutuklu avukatları, işkencelerin durdurulması için harekete geçtiler. Ankara Barosu Başkanı Önder Sav, işkencelerin kovuşturulması için Sıkıyönetim komutanlığına başvurdu. Eski Dışişleri ve Savunma Bakanı Hasan Esat Işık, Mamak'taki işkencelere karşı çıktı. Mardin'in Ömerli ilçesinde bir köylü yurttaş, Özal'ı "af ne zaman?" diye sıkıştırıyor. SODEP Genel Başkanı Erdal İnönü, partisinin cezaevlerindeki uygulamalardan kaygı duyduğunu ve politik içeriği olan bir af çıkmasından yana olduğunu belirtti. DYP ise bu konuda hiç bir tutum almıyor.

Yurt dışında da politik tutuklularla dayanışma hareketi gelişiyor.

Genel politik af istemi artık gitgide genişleyen bir harekete dönüşmüştür.

Generaller gardiyanlığı sürdürmede kararlıdır. Özal "affın henüz zamanı değil" diye konuşuyor. Hiç kimse, halkın bu yakıcı istemini, gelişen af hareketini görmezden gelemiyor. Cuntanın parlamentosundaki izinli, icazetli partiler bu istemi çarpıtmaya, politik tutukluları af kapsamı dışında tutumaya çabalıyor.

Evladı, eşi, dostu, yakını, tanıdığı zindanda yatan, polisten geçmiş her yurttaş, sendika başkanları hapiste idam cezasıyla yargılanan her işçi, açlık ücretine mahkum edilen her emekçi, her aydın, her yurtsever var gücüyle af hareketini desteklemeli, kendi çevresinde birer af üssü oluşturmalıdır. Şimdi her bilinçli işçinin, devrimci aydının görevi, af hareketini en değişik, yaratıcı yöntemlerle daha geniş kesimlere yaymaktır. Af hareketini, diktatörlüğe karşı ulusal çapta direnişi hazırlamanın ayrılmaz bir parçası yapmaktır.

Türkiye Komünist Partisi, tutukluların direnişini, tutuklu yakınlarının genel politik af hareketini var gücüyle destekliyor.

GÖRÜYORUZ...

Başı 1. sayfada

lenen sınıf kinini, pekişen bilinci-ni-hepimiz güçlenen TKP'yi hissediyor, görüyoruz. Daha çok özveri, daha sıkı disiplin, daha yaratıcı çalışma için söz veriyoruz.

Sorumluluğumuz ağır. İşçi sınıfımızın daha güçlü bir partiye ihtiyacı var. Tarih bizi yaptıklarımızla değil, eksik bıraktıklarımızla yargılayacaktır.

TKP sözünün eridir. ATILIM haftalık da çıkacaktır. Grev alanlarında, köylü direnişlerinde, üniversite boykotlarında, Kürt mezralarında elden ele dolaşacak, her gün yeni yeni kafalara, gönüllere ulaşacaktır. Çünkü o yalnızca ve yalnızca işçi sınıfının, Türk ve Kürt emekçi halkın çıkarlarını savunuyor. Adımlarını tarihin geri döndürülemez gidişine uyduruyor, sosyalizme uzanıyor.

DEVRİMCİLERİ UYARMAK

Başı 8. sayfada

maz'. İşin tuhafı naziler de benzer bir terminoloji kullanmışlardır, faşistler de."

A.İlhan daha önceki dönekleri unutmuş, biz ekleyelim. Kautsky, Ağustos 1918'de Viyana'da yayınladığı "Proletarya Diktatörlüğü" adlı broşürde, Sovyet iktidarını "genel olarak diktatörlük" olarak karalıyor ve bunun karşısında "genel olarak demokrasi" diye tanımladığı burjuva parlamentarizmini övüyordu.

Dev-Yol'un "yenilikçi"leri, bu adı "solcu"ya çıkmışlarla aynı saflarda görünmekten belki gocunmayabilirler. Ama, geçen ay, Ilıcak tekelinin Yankı dergisi de bir başyazısında şöyle diyordu: "Rusya'da tarihi despotizm bürokratik diktatörlük olarak sürmektedir. Lenin'in parti öğretisi de despotizmin proletarya adına yorumlanmasıydı" (Bu yazı da Milliyet'in 26 Şubat 1984 günlü Batı Avrupa baskısında bulunabilir).

Sözkonusu "yeni anlayış"ı hemen reformizmle suçlamamızı, aceleci, sekter bir tutum olarak değerlendirenler çıkarsa, o anlayışı şu satırlarda okuduklarıyla karşılaştırdıklarında, sanıyoruz ki, bize hak vermeden edemeyeceklerdir: "Toplumsal ödevlerin, yani bireyin topluma karşı ödevlerinin ve bunlarla bağlı haklarının ve toplumun bireye karşı ödevlerinin çevresinin genişletilmesi, ulus ya da devlet içinde örgütlenmiş toplumun ekonomik yaşam üzerindeki denetim hakkının genişletilmesi, mahallede, ilçede ve ilde demokratik öz yönetim kurulması ve bu birliklerin görevlerinin genişletilmesi-tüm bunlar sosyalizme doğru gelişmedir. Ya da diyebiliriz ki, sosyalizmin parça parça gerçekleştirilmesidir. "(E.Bernstein, Sosyal Demokrasinin Savaşımı Ve Toplumdaki Devrim. Neue Zeit, yıl 16, Cilt 1, s.555-556) Bu, revizyonizm atası Bernstein'ın 19. yüzyılın sonunda çizdiği devrim stratejisi!

"Yeni anlayış" işte bu kadar yenidir, burjuva ideolojisinin ve revizyonizmin devrimci Marksizm'e, Leninizm'e karşı savaşım tarihi kadar!

Bu "yenilik"in ardında yatan nedir? Öyle görünüyor ki, Dev-Yol'un kimi sözcüleri 12 Eylül sonrasında yeni gördükleri B.Avrupa kapitalist toplumunda, yeni tanıştıkları reformist görüşlerin, örneğin F.Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin yoğun etkisi altında kalmışlardır. O SPD ki, "demokratik sosyalizmi Marksizm'in yaratıcı gelişmesi olarak göstermek ve bunun Üçüncü Dünyadaki etkisini artırmak; Marksist teori ile gerçek sosyalizm kuruculuğu arasında bir çelişki olduğunu öne sürmek ve sosyalist ülkelerin ulusal kurtuluş hareketlerine dayanışma ve yardımlarını karalamak" gibi gizlisi-saklısı olmayan programatik hedeflere sahiptir. (ayrıntılı bilgi için bak: 21 Mart 1983 günlü Frankfurter Rundschau, "Dünya Devriminin Profesörler Kanadı Tartıştı" başlıklı yazı)

Açıktır ki, söz konusu "yeni anlayış" bilinçli bir savaşıma ve işçi sınıfının hegemonyasına yönelik bir çizgi değil, kendiliğindenciliğe teslimiyet, burjuva muhalefete destek çizgisidir.

Dev-Yol'lu devrimciler bu tuzağa düşmemelidir. Bundan korunmanın yolu, yordamı bellidir: "Dev-Genç hareketinin savaşımında Yanki emperyalizmine karşı soylu bir öfke, savaşım azmi temel ayırdedici özellikti...Bugün barış için, ABD emperyalizmine karşı savaşmadan, yalnızca siyasal demokrasi üstüne konuşmak, görünüşte ne denli devrimci terimler kullanılırsa kullanılsın sıradan reformist bir çizgiden başka hiçbir sonuç doğurmayacaktır." (Atılım, a.g.y.)

Devrimcileri uyarmak görevimizdir

N. GÜREL

Yurtdışındaki Dev-Yol'un sıralarında, birkaç aydır, bir dizi broşürle başlatılan ve Demokrat Türkiye gazetesinin sayfalarına da yansıyan yoğun bir tartışma sürüyor. Tartışmanın nedeni bu hareketin eski politik çizgisinin, savaşım ve örgütlenme anlayışının başarısızlığının 12 Eylül sonrasında anlaşılmış olmasıdır. Dev-Yol kadroları şimdi devrimci amaçlara ulaşmada daha sorumlu, daha gerçekçi ve sonuç alıcı bir yaklaşım arayışı içindedirler.

Ciddi bir tehlike

Ne ki, bu hareketin yurtdışındaki kimi yöneticilerinin bu tartışmada öne sürdükleri bir "yeni anlayış", bu arayışı karşıt kanallara yöneltme tehlikesi taşıyor. Eğer durum ciddi ve tehlikeli olmasaydı, biz böyle bir uyarı yerine, bu görüşlere karşı teorik bir polemikle yetinirdik. Ama söz konusu olan, antiemperyalist ve devrimci bir savaş geleneğine sahip Dev-Yol'un , "Sosyalist Enternasyonal"in etkisi altında burjuva reformizmine yönelme tehlikesidir.

Geçen yılın başında, Demokrat Türkiye'nin sayfalarında "cuntaya alternatif bir demokrasi platformu" gibi bir konuya ilişkin olarak , "gerçek demokrasi", "emekçilerin doğrudan yönetimi" , "yönetime doğrudan katılım" gibi kavramlar belirdiğinde, TKP, Dev-Yol'u uyarmıştı. Atılım o zaman şöyle yazmıştı: "Gerici askersel diktatörlükten işçi sınıfının ve emekçilerin 'doğrudan yönetimi'ne sıçramak, ya bugünkü diktatörlük karşıtı güçlerin cephesini daraltarak savaşımı yenilgiye götürür, ya da bu 'katılım' ın sosyal-reformcu anlamda yorumuna, işçi sınıfının bilincini bulandırmasına yolaçar. Onu, sonul amaca, erkin ele geçirilmesi, eski devlet aygıtının dağıtılması ve yeni tipten bir devletin,proletarya erkinin kurulması amacından uzaklaştırır" (Atılım, Mart 1983, s. 8).

İşte şimdi sözkonusu "yeni anlayış" böylesi bir bilinç bulandırma işlevine aday görünüyor.

"Yeni anlayış"

Bu anlayışın terminolojisinde, artık , komünizm,Marksizm-Leninizm, işçi sınıfı, oligarşi, sınıf çelişkisi ve savaşımı, proletarya diktatörlüğü, proleter enternasyonalizmi, demokratik merkeziyetçi işçi sınıfı partisi kavramları, yalnız öz olarak değil, söz olarak da yer almıyor. Bunların yerini "sivil toplum", "psikanaliz", "devletçi-elitçi zümre ve halk çelişkisi" , "sivil toplum öğeleri yaratma mücadelesi", "bugünden yeni bir insan ve gelecek toplumdaki insan arası ilişkileri yaratma", "varolan sosyalizme alternatif bir sosyalist demokrasi", "demokratik örgüt" ve benzeri kavramlar almaya başlamıştır.

Biz Demokrat Türkiye'de geçmişteki bireysel terörist eylemler eleştirilmeye başlandığında, bunu olumlu bir gelişme saymıştık. Ama şimdi görülüyor ki, geçmişin eleştirisi abese vardırılıyor. Örneğin, Dev-Yol'un Fatsa'daki "askeri taktikleri" eleştirilirken, Fatsa'daki belediye yönetiminde gerçekleşen "insan arası örnek ilişkiler"in ülke çapında yaygınlaştırılması temel devrimci taktik olarak öne konuyor.

Bu görüşün savunucularına göre, devrimciler bugün sınıf çelişkilerinin en keskin olduğu alanlara değil, "cuntanın kontrol altına alamadığı boşluklara" yönelmelidir. Grevler direnişler, yığın eylemlerindense, "alternatif yaşam tarzları", "bölge tiyatroları" örgütlemelidirler. Yığınların savaş örgütlerini değil, "sivil toplum öğeleri" yaratmalıdırlar. Bu yaklaşım şunu getirecektir: Devrim de, işçi sınıfıyla bağlaşıklarının politik iktidarı ele geçirmeleriyle değil, devrimcilerin önce "sivil toplum"da, onun aracılığıyla da devlet üzerinde "ideolojik egemenlik" kurmasıyla oluverecektir. (Söz konusu görüşlerin savunucuları, Marksist-Leninist A.Gramsci'nin bir görüşünü çarpıtarak sarıldıkları "sivil toplum" kavramıyla ifade ettikleri şeylerin , kapitalizmde, burjuvaziden bağımsız olamıyacağını görmezden geliyorlar).

Söz konusu anlayışa göre,burjuva demokrasilerinde "burjuvazinin iktidarı zora değil, daha çok ideolojik egemenliğe" dayanır. Üretim araçlarının özel mülkiyetinin bu konudaki belirleyiciliği ise hiç gündeme getirilmemektedir. Türkiye'deki devlet ise burjuvazinin değil, "asker-sivil bürokratik zümre"nin devletidir. Bu devletin gericileşmesi, faşistleşmesi, en başta, saldırgan Amerikan emperyalizmine bağımlılığın artmasının ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin öne çıkmasının değil,"bin yıllık despotik devlet geleneği"nin sonucudur. DP, AP, CHP vb. sınıf partileri değil, "kadrolar"dır.

Bu anlayış, demokrasileri, sınıf özlerine göre,burjuva ve sosyalist olarak değil, "devletten bağımsız bir sivil toplum"un varlığına ya da yokluğuna göre, "demokratik ve despotik" olarak ayırıyor.

Bunlar, öne, Türkiye'deki kapitalizme karşı değil, "varolan sosyalizme karşı bir alternatif" yaratmayı koyuyor.

Sosyalist demokrasi, "yeni anlayış"ın savunucularına göre proletarya diktatörlüğü sayesinde ve üretim araçlarının mülkiyetinin toplumsallaşması temelinde, işçilerin, tüm emekçilerin sömürüden, işsizlikten kurtulması,sosyal eşitliğe, parasız eğitime,ilaç ve doktora, çağdaş kültürün kazanımlarına, ucuz ve konforlu konuta kavuşması, kendilerini çokyönlü geliştirme olanakları elde etmesi ve toplumun yönetimine ve sorunlarının çözümüne artan ölçüde aktif katılması, ulusal eşitsizliğin kalkması, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınması değil, üretim araçlarının mülkiyetinin karakterinden bağımsız olarak , yalnızca "genel egemenlik hakkının topluma ait olmasıdır.".

Bunlara göre, "Doğu Bloku ülkeleri" dedikleri Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler, "baskıcı", "zaman zaman terör rejimi olan", hatta "hayatın bütün alanlarının devlet tarafından örgütlenip kontrol edildiği faşist rejimler" ile " aynı özellikler gösteren" ülkelerdir. Sovyetler Birliği, "nüfuz alanları peşinde koşan", "kendi devlet çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen", "devrimci güçleri emperyalizm karşısında yapayalnız bırakan, onun kucağına iten" bir ülkedir. (Kimileri gittikleri yeri görüyorlar da, bunun sorumluluğunu da komünistlere yüklemek istiyorlar!)

Bunlar, yalnızca dünya komünist hareketinin sınıf savaşımında, sosyalist devrimde ve sosyalizm kuruculuğunda edindiği birikmiş deneyleri ve onun savaşım pratiğini reddetmekle kalmıyorlar. Artık, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin evrensel önemini de kabul etmiyorlar, hatta onun, "toplumsal bir devrimden çok, zamanlaması iyi yapılmış bir darbeye benzediği"ni, böylece, "daha devrimin üzerinden birkaç yıl geçmeden Sovyet yönetiminin despotik bir rejime dönüşmesinin yolunun açıldığı"nı öne sürüyorlar.

Bunların varolan sosyalizmi reddetmelerinin gerekçesi, "varolan sosyalizmin, burjuva ideolojisinin bıkıp usanmadan sergilediği olumsuzlukları"dır. Burjuva propagandasının doğruluğuna böylesine içten bir güveni burjuvazinin kendisi bile duymuyor!

"Yenilik" nerede?

İşte tüm bunlar, Dev-Yol tabanına "yeni anlayış" diye tanıtılmak isteniyor. Neresi yenidir bu "anlayış"ın?

15 Şubat 1984 günlü Demokrat Türkiye'de yukarıdaki antisovyetik görüşler savunulurken, Milliyet'in 23 Şubat 1984 günlü Batı Avrupa baskısında kıdemli Türk Troçkistlerinden Atilla İlhan şunları yazıyordu: "Bolşeviklik Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin küçük burjuva aydınlarının elinde, bürokrat merkeziyetçiliğine yozlaşmasıdır. Bunu ...daha o zaman (1920'lerde) 'İşçi Muhalefeti' söylemişti...1934'de 'Solcu komünistler'...diyorlardı ki, 'Rusyada gerçekleştirilen sosyalizm değildir. Küçük burjuva aydınları kurdukları jacobin bir örgütle, işçi ve köylüleri Çarlığa karşı kullanarak, iktidarı ele geçirmişlerdir. Rusya'daki 'proletarya diktası' aslında bürokrasinin proletarya üzerindeki diktasından başka birşey sayıla-

Arkası 7. sayfada